

stemmer for Bevillinger til Kjøbenhavns Befæstning, det gør Socialdemokratiet saa fuldt som noget andet. Det er ikke det, hvorom der her er Spørgsmaal. Spørgsmaalet er, om man i dette Øjeblik vil tage et Punkt op til Forhandling med Landstinget og Regeringen. Det er det eneste Spørgsmaalet drejer sig om. Det ærede Medlem sagde i Gaar: „Gaa aldrig paa Akkord med Uretten!“ Det er et godt Ord, jeg har hørt det før, det blev i sin Tid anvendt af en Mand over for Grundlovsbrudet her i Landet. Der blev det anvendt paa sit rette Sted, men en flattere Anvendelse end den, jeg hørte i Gaar, har jeg aldrig hørt. Det ærede Medlem stod her og anvendte det lige, over for Bevillinger, der staa paa Finansloven, og som der kan være Tale om at tage op til Udstemning eller ikke. Anvendes Ordet her, kommer det til at ramme det ærede Medlem selv i hans Motiver og hans Mund, saa kommer det hele til at gaa paa det ærede Medlem, i det han netop staa og gaar paa Akkord med Uretten. Han betragter jo det hele Befæstningsvæsen som Uret, og han er da gaaet paa Akkord med Uretten paa mangfoldige Steder paa Finansloven. Saa naar han anvender saadanne Motiver, komme de netop til ramme ham selv i høj Grad. Det ærede Medlem mindede mig om en Tildragelse, som stete i min Ungdom paa et Marked. Der var to, der kom op at slaas, og under Kampen tabte den ene sit Ur ned paa Jorden. En af de kæmpende, som troede, at det var den andens Ur, skyndte sig at sætte Foden paa det og knuste det ganske. Da Kampen er forbi, opdager han til sin store Forstrækkelse, at det er hans eget Ur, som han havde tabt og knust i sin Hidsigthed. Saaledes synes jeg ogsaa, at det gaar med det ærede Medlems Motiver og Tale i Gaar. Alle de Motiver, han stiller op, skulle anvendes til Kamp og Angreb paa os; men naar man tager dem frem og ser dem efter, ramme de det ærede Medlem selv i allerhøjeste Grad. En saadan Stilling, som den, det ærede Medlem her indtager, synes mig ganske umulig, naar der skal være Tale om at gøre kraftig Front mod ulovlige Foranstaltninger som Kjøbenhavns Befæstning. Men Sagen er ganske simpelt og nøgent den, at det ikke er i Befæstningen i og for sig, det ulovlige ligger, men i de Mænd, der have stabt Befæstningen. Fæstningen er i Øjeblikket en Statsinstitution, jeg beklager det, men den er indført paa lovlige Maade paa vort Finanslovsbudget; der staa den, og her er kun Tale om, hvorvidt man vil tage Spørgsmaalet op og gennemtvinge en Forhandling derom, om

man anser det for belejligt. Det er hele Spørgsmaalet; her er ikke Tale om, at man skal vise Protest mod Ulovligheden. Den ligger paa et ganske andet Sted. Her er ikke Tale om at gaa paa Akkord med Uretten, for Akkorden er gjort for længe siden. Den Akkord, hvorved der er sluttet Overenskomst med Uretten, med Grundlovsbrudet her i Landet, den er sandelig stet før, og den have vi protesteret imod, førend den var stet. Kan det ærede Medlem ikke indse dette, forstaa jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer i sin Tid rejste rundt og sagde: Forliget er en Knæbøjning for Provisorismen — det er der blevet sagt — Forliget har godkendt Befæstningen osv. Nej, jeg kan forstaa, at det ærede Medlem sammen med sine Partifæller vil have et Særstandpunkt; det kan jeg forstaa, for det have de vist tit og ofte, og det bebrejder jeg dem heller ikke, men jeg synes, at naar de ville have et Særstandpunkt, skulde de taget det jævnt og ligefrem og sagt som Sagen er: Venstrereformpartiet har gjort sit til at faa Nedgang paa Militærudgifterne, de have naaet en Nedgang, det maa vi indrømme, men denne er ikke os tilfredsstillende, vi ville have den større, meget større. Men i Stedet for vælge de en Taktik, som jeg sandelig ikke misunder dem; de lave Requester, som ikke stemme med Virkeligheden; de stille Ændringsforslag op, hvori der i og for sig synes mig at være lidet Mening, og saa angribe de os andre nd fra et saadant Standpunkt. Ja, dermed skal jeg lade det ærede Medlem fare. Hans Forsvar for hans Stilling over for Ændringsforslaget var, som sagt, ikke stærkt, men hans Angreb paa de øvrige Partier, specielt paa Venstre, var selvsølgelig meget stærkt. Han syntes endog saa at ville stille den Mulighed i Udsigt, at alle Partier her i Landet en Gang i Fremtiden vilde forene sig i ston Enighed til en stor Forsoningsfest, hvori det ærede Medlem og hans Meningsfæller skulde komme til at spille Fødebaldens Rolle. Jeg vilde meget beklage, om Venstre, fordi det blev angrebet fra alle Sider, skulde fravige sine Principper og give sig til at følge en anden Politik end den, det ellers vilde følge, en frjvindt Politik til Gavn for vort Fædreland. Jeg tror heller ikke, at det sker; og en Ting kan jeg forstyre det ærede Medlem om: Der er ingen Fødebald, der bliver slagtet — for at overføre Signelsen paa Partierne — uden det Parti, der selv gør sig til Fødebald, og hvis han og hans Meningsfæller ikke ville arbejde paa at gøre sig dertil, ville de heller ikke blive det.